

— Както искашъ, синко, — рекла бабата. Казахъ ти, какво те очаква, а ти прави що знаешъ.

Момъкътъ отишелъ въ другата стая и легналъ, но не спалъ дълго.

Разбойниците скоро се върнали силно загрижени. Главатарътъ имъ билъ заловенъ и тѣ сѣ чудѣли, какво да правятъ. Бабицката имъ разправила за момъка, който насила останалъ да пренощува и даже легналъ въ леглото на главатаря.

— Не ти ли каза, че ще си плати за спането? — попитали разбойниците,

— Какви пари ще има той? Дрехитѣ едва се държатъ на гърба му.

Разбойниците започнали да се съветватъ, какво да сторятъ. Въ това време момъкътъ влѣзълъ при тѣхъ.

— Е, какво, добри хора, рекълъ той, потрѣбенъ ли ви е другаръ?

— Искашъ ли да започнешъ нашия занаятъ?

— Защо не? Баща ми каза да вървя, кждето ми очитѣ видятъ. Не може да ме храни. Вашия занаятъ не е мжченъ и е доходенъ. Наистина, накрай завежда на вжжето, но . . .

— Хайде не говори много, а кажи искашъ ли да ни станешъ другаръ?

— Искамъ, разбира се . . .

— Добре. Само най-първо трѣбва да те изпитаме бива ли те за нашия занаятъ.

— Азъ съмъ готовъ.

На сутринъта му казали: „Край гората живѣе селянинъ, който има три вола. Днесъ ще отведе на пазаря единия. Ако сполучишъ да откраднешъ и тритѣ вола, безъ да му направишъ нѣкакво зло, ще те вземемъ не само за другаръ, но и главатаръ ще те изберемъ“.

Момъкътъ поискалъ да му намѣрятъ изъ краденитѣ нѣща една хубава обувка съ сребърни връзки. Взелъ и едно вжже и се отправилъ на работа.

Сложилъ обувката на пжтя, по който щѣлъ да мине селянинътъ, и се скрилъ въ храститѣ.

Следъ малко се задалъ селянинътъ, и веднага видѣлъ обувката.